

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

☉☉

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

☉☉

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Poročilo o šestem občnem zboru čeb. društva v Ljubljani 24. novembra 1881. (Sklep).
— Pripiranje matice o naj boljši paši. — Žetev medu brez pika. — Dopis. —
Čertice iz življenja r. Antona Jugovica. — Naznanila. — Listnica opravištva.

Poročilo o šestem občnem zboru čebelarskega društva v Ljubljani 24. novembra 1881.

(Sklep).

Predsednik opomni, da se je, kakor misli, za vzor zadostno žertoval, ker ni le osem let zastoj delal, ampak tudi z denarno, za njegove okoljšine skoraj preveliko svoto društvo podslanjal in da je bil terdno sklenil odstopiti, toliko bolj, ker ima družega dela že premnogo; ker je pa letos visoka vlada vendar nekaj podpore podelila in je upanje, da se čebel. društvo ohrani, se željam nazočih zborovalcev udaja ter obeta po moči marljivo delati, zlasti ker po svojem prepričanju misli s tem posameznim in slovenskemu narodu služiti. Povedal je dalje, da se je letos takoj od začetka leta na boljše obrnilo. Odborovo prošnjo na vis. vlado je slavni odbor kmetijske družbe, še posebno pa tú pričujoči predsednik, visoko blagorodni g. baron Wurzbach, res toplo podperal; enako je obetal vso podporo vladni svèt plem. g. Fladung, kar je tudi spolnil, za kar bodi vsem tú očitna zahvala izrečena. Kranjska hranilnica je podelila v podporo 50 gld. Visoko ministerstvo kmetijstva je nakazalo 150 gld. za poplačanje starega dolgá, 130 gld. pa za čebel. orodje in panje. Dalje je hotlo vis. ministerstvo tudi vedeti, če udje svojo dolžnost dopolnujejo ter letnino odrajujejo, tedaj smo mogli vsled tega stare dolgove potirjati in dobili smo res blizo 80 gld., ki bi jih sicer znabiti ne bili imeli, saj ne tako naglo. Tako tedaj, sklene predsednik, je postalo mogoče, precejšnjo svoto dolgá poplačati in je opravičeni up, da se čebel. društvo še dalje ohrani. Naj bi ga podpirati le tudi slovenski čebelarji ne pozabili!

5. Peta točka, volitev novega odbora, je bila po kratkem besedovanji kmalo izveršena. Dosedanji predsednik se je pač odpovedoval in prosil koga družega izvoliti ter obetal kot vrednik kakor do zdaj delati, pa — po nasvetu

barona Wurzbacha je bil dosedanji odbor z vsklikom izvoljen in sicer predsednik g. Jerič, podpredsednik, g. Franc Ksaver Souvan, odborniki pa prečast. g. Anton Jugovic, Dr. Karol Ahačič in Jernej Jemec. Vsi se za počastenje zahvaljujejo ter volitev sprejmejo.

6. Pri šesti točki: imenovanje častnih udov predsednik nasvetuje izvoliti ministra kmetijstva, vis. blag. grofa Falkenhayn-a, dež. predsednika, preblagr. Andreja Winkler-ja in vladnega svetovalca, plem. gosp. Fladung-a, ker vsi imajo razun resnega prizadevanja kmetijstvo sploh podperati, tudi posebne zasluge za čeb. društvo, brez katerih bilo bi moglo najberž s koncem leta nehati. Vsi zborovalci so enoglasno predlogu priterdili, tedaj v hvaležnem pripoznanji zaslug imenovali visoke gospode častne ude čebel. društva.

Ker nasvetov in predlogov posameznih gospodov zborovalcev nikakoršnjih ni bilo naznanjenih, je mislil predsednik zbor ravno skleniti, ko neki neljub primerljaj zborovanje malo podaljša ter dosedanji naj lepši mir in red nekoliko kaš. Nek zborovalec namreč vstane in se trudi dokazati: „Da to vse nič ni. Novo, tako zvano umno čebelarstvo ne dá nobenega dobička; červ v novem panju vse pokonča; kužna bolezin, gnjila zalega se v njem množi in naši posestniki nimajo časa ukvarjati se s tako igračo; to lahko storijo in znajo storiti Nemci, ki imajo le po 3 do 5 panjev, zraven pa po štirikrat na leto dobro pašo.“ To je bilo jedro ugovorov in dokazov gospoda nezadovoljneža. Ugovori so prav tehtni in ne dvomimo, da bodo marsikomu dopadli, imajo le eno malo napako in sicer to, da resnični niso.

Po nastalem kratkem premolku spregovori g. predsednik ter nasprotnika prav krepko zaverne. Rekel je; Žal mi je, da moram komu zopergovoriti, ali molčati tú vendar ne morem ter moram naravnost reči, da ugovori in podpiralni razlogi niso resnični, resnica pa je ravno nasprotna. Nisem se tega nadejal, tedaj na zavračevanje tudi ne morem biti pripravljen; zatoraj hočem le v kratkih stavkih tem razlogom resnico nasproti postaviti. G. nasprotnik terdi: „To ni vse nič“. Kako to? Že od leta 1845, od kar je g. Dzierzon premakljivo delovanje razglasil, se goji po Avstrijskem, Nemškem, Francozkem in Bog zná kje še. Gojili so ga in ga še gojijo naj izvrstniši opazovalci čebelne narave, sploh naravoslovci; veršilo se je letos že 26. občno zborovanje avstrijsko-nemških čebelarjev v Erfurtu; po-čez smemo blizo 500 zborovalcev računati in glej, po terditvi nasprotnika: To je vse nič, tedaj vsi ti zborovalci neumneži. Res, take ojstre sodbe čez toliko imenitnih gospodov, ministerijalnih poslancev, i. t. d. bi se jaz pač ne upal izreči!

„Novo čebelarstvo ne daje nobenega dobička“. Nevednežem naj berž nobenega, umnemu čebelarju gotovo večega kakor stari panj. Iz novega panja vzamem lahko poln sat, méd izpraznim ter sat nazaj denem; prazno satovje iz slabega panja lahko vzamem ter ga močnemu panji dam, in sicer če se to zgodi zjutraj, je sat na večer lahko spet poln — se vé, pri dobri paši; pri starem panju družega ni mogoče, kakor prazen panj, prazno škatljo verh panja naložiti ter vse vkup osodi prepustiti. Naj opomnim še to, da preden čebele 1 funt satovja postavijo, potrebujejo naj manj 10—13 funtov medú, to je dokazana resnica, kateri se ne dá nič ugovarjati. Zdaj prašam, gospóda moja, kateri panj daje večí dobiček novi ali stari?

„V novem panji červ vse pokončá“. Červ prizadeva čebelarjem mnogo truda in škode in sicer v starem in novem panji; ne množi se pa v novem nič bolj, kakor v starem panji, ampak povsod, kjer so ugodne okolj-šine. Zdaj pa pomislimo: v starem panji med satovje ne morem, saj le s težavo; nobenega sata ne morem vun vzeti ter ga pregledati, v novem panji pa je vsak sat v moji oblasti in vsaki dan. Nov panj ima pri straneh in nad satovjem toliko praznega prostora, da čebela lahko povsod gré in červa preganja. Zdaj prašam, gospôda moja: kje bode pač červ varniši se rodil in redil v starem ali novem panji? Odgovarjati mi ni treba. Se vé, da panj mora biti prav narejen; če je napačno narejen, bo pač červ dobro gospodaril, pa tega ni nov panj kriv, ampak neveden čebelar.

„Čebelna kuga, gnjila zalega se v novem panji množi“, pravi dalje nasprotnik. Spet rečem, kar sem ravno kar rekel: Kjer so okolj-šine ugodne, tam se ugnjezdí gnjila zalega; da bi se pa bolj širila v novem, kakor v starem panji, je vendar res smešno, če le ravno pred rečeno pre-udarimo, da v novem panji je vsak sat v moji oblasti, da ga pregledujem, gnjilobo izrežem, celi sat zaveržem ter z zdravim nadomestim, i. t. d.; vsega tega pri starem panji ne morem ali saj jako nepopolno, ker vse satovje je stalno; ali vendar ne uči že pamet, kje se kuga bolj širi, kje se laglje pomaga? V starem panji ne vidim ničesar razun zadnjih koncev; toraj se navadno gnjila zalega še ne zapazi ne popred, dokler nos ne pové; ali če je reč tako dalječ dozorela, ne pomaga navadno nič družega, kakor ogenj če-belam in panjem. Vničen pa je veči delj ves čebelnjak, in mnogokrat tudi čebelnjaki bližnjih sosedov.

„Naši posestniki nimajo časa s tako igračo se vkvarjati; imajo družega dela dovolj“. Tú le v kratkem rečem: Časa dovolj, le razumnosti je treba, da se pravi čas odloči in marljivosti, da se dobro porabi. Kdor bi začel na nov panj s premakljivimi satniki misliti, kadar roj že na veji visi, se ve, da bi reč slabo opravil; preden bi bil panj gotov, bil bi roj že čez hribe in doline. Ali koliko lepega časa je po zimi, o de-ževnem vremenu, i. t. d.; umen in previden čebelar bo takrat vse preskerbel in o času potrebe le iz police vzel. — Nasprotnik se tú na Nemce sklicuje: „Nemci to lahko delajo, ki imajo le po 3–5 panjev in štirikrat v letu dobro pašo“. No slabejše bi svoje terditve ne bil mogel podpirati, kakor jo je s tem izgledom. Misli g. nasprotnik mar, da so nemški čebelarji le gospôda, ki ne vé kam s časom? Tú se pač moti; pri vsakem zborovanji sem vidil mnogo kmetovalcev, ki so svoje panje na razstavo sami prinesli ter si zado-voljni pôt iz čela brisali, da so spet na občnem zboru, kjer imajo priliko zopet se kaj učiti. Od kod gosp. govornik vé, da imajo nemški čebelarji le po 3–5 panjev, za-to pa štirikrat na leto dobro pašo, se res čudim. Mar li ni še nikdar in ničesar o tem bral? Ne po 3, 5, 10 panjev ima en nemški čebelar, (se vé da tudi nekteri, kakor pri nas), ampak po 50, 100 in po več stotin panjev ima primeroma več nemških čebelarjev, kakor pri nas, pa vse s premakljivim satovjem in vendar svojêga stanovnega dela ne zanemarjejo, kakor pri nas ne. Nič nesrečnejšega se pa ni mogel umisliti, kakor to, da imajo po štirikrat na leto dobro pašo. Mnogo krajev sem obhodil, kjer Nemci prebivajo od nemškega Gradca do Prage in Inomosta, od Vratislave do Stut-

garta in Kolina, pa nikjer nisem bolj ugodnih krajev za čebelarstvo vidil, kakor pri nas; saj že bolj severna lega in ostrejše obnebje to spričuje in marsikje imajo le spomladno ali le poletno pašo, in le malokje tudi jesensko in sicer naj boljšo v ajdi, kakor po Slovenskem povsod.

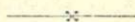
Konečno naj le še omenim, da že čez dvajset let z novim panjem čebelarim in z menoj mnogo drugih še izverstniših čebelarjev, pa tolikih napak nisem zapazil in drugi tudi ne. In naj bi jih bil, mi smete toliko resnicoljubnosti že priznati, da nalašč in vedeče bi slabega dela ne bil niti toliko priporočal, niti toliko za-nj žertoval.

Kaj tedaj je moj predgovornik s svojimi ugovori nameraval, je težko vganiti. Naj berž je bil njegov namen, našim mnogoštevilnim starokopitnežem sladko-hladiven obliž na serčno rano položiti ter sebi slovečo veljavo pridobiti. Druzega namena in vzroka pri vsem prizadevanji ne morem zaslediti.

Toliko v naglici; naj se mi ne zameri, če sem kje kako besedo preveč izustil — besed tehtati nisem imel časa: resnico rečenega sem pa zastopati vselej pripravljen.

Ker so bile vse razgllašene točke obravnane in zborovalcev nikdo ni stavil kakega predloga, je predsednik šesti občni zbor sklenil.

Naj bi zborovanje ne bilo nerodovitno, ampak naj bi rodilo obilno sadú za posamezne in za slovenske pokrajine!

Pripiranje matice o naj boljši paši.

Da umni čebelarji vse poskušajo, da bi si pridelke čebelarstva zvikšali, je gotovo prav, čimur bode vsak priterdil; ker le po mnogih skušnjah se pride do gotove resnice.

Ena takih skušenj, o kateri smo že tudi v prejšnjih letnikih „Čebele“ govorili, je bila zlasti v tem, da so poskušali (zlasti na jesen) matici zabraniti, da bi zalege ne stavila, kar so hotli s tem doseči, da so matico za kake 14 dni priperli. Od začetka je bilo o tem ravnanji veliko hvale. V Braziliji je izversten čebelar Haneman nalašč za to posebno matičnico iznašel. Ali kakor kaže, se reč pri nas ne poterduje; pač pa boljše v Braziliji, ker tam je drugačno podnebje in toraj tudi drugačna paša.

Gospod Kohler je o pripiranju matice naznanil svoje skušnje, ki so za posnemanje malo vabljive. Poglejmo nektere. Gosp. K. je močnemu panji laških čebel prav rodovitno enoletno matico pravno v gnjezdu priperto dodal. Čez 16 dni je našel matico mertvo in dva sata polna trotovné zalege. Naj berž je odmerla, ker je svoja dela, stavljenje zalege, nagloma mogla popustiti. Enako si je skusil nek drugi čebelar s cipriško matico. Gosp. K. je spet drugikrat dvojnatemu panji matico priperl. Čez dober teden je zapazil, da panj če dalje slabeje leta. Pogledal je toraj v panj in vidil, da le še pet satov čebele oblegajo, v sosednem panji pa, ki je čedalje močnejši prihajal, je zapazil mnogih laško-nemških polutank, kjer popred nobene ni bilo. Tedaj so čebele čutile obnemoglost panja ter k sosedu šle. Matico je, se vé da, naglo spustil ter še nekaj satov zalepljene zalege dodal; pa pri vsem tem panj ni bil dosti prida in komaj za pleme.

Akoravno so se dve poskušnji slabo obnesle, je g. K. vendar še tretjič poskusil. 25. julija je matico priperl; 11. avgusta je pa panju matico vzel ter dodal sat z nezalepljeno zalego, matico pa drugemu dodal. 15. avgusta še ni bilo matične zibelke zapaziti, da se je prav zelo čudil, zakaj ne, in je panj natanjčnije pregledal ter iskal po kaki trotovski matici. Kako pa se je začudil, ki je najdel mlado lepo matico, ki je ravno pridno zalego stavila. Tedaj so si čebele, da si so imele priperito matico, vendar mlado spodredile. Gosp. K. je 20. avgusta na njivi blizo čebelnjaka zapazil klobčič čebel; vedé da imajo matico v sredi, jih naglo poskropi ter reši vjeto matico, ki je po nekoliko trenutkih v njegovi roki odmerla. Ko je potem panj pregledoval, kateremu jo je bil 11. avgusta dodal, ni našel niti jajčic, niti zalege v njemu. Sklepal je, da je zaperta matica svojo rodovitnost zgubila ter so jo čebele kot staro in jalovo zaverгле.

Pri vsih panjih, pravi gosp. K. se je kazalo, da so pri zaperti matici pridno delale, dokler so imele nezalepljeno zalego v panji, kadar pa te ni bilo več, so se obnašale kakor brezmatični panji sploh. Ni je bilo več marljivosti, namest pridno nositi, so le medlele ter od stare zaloge živele. Drugi panji pa, ktere je pri miru pustil, so bili tisto leto prav dobri. Iz tega g. K. sklepa, da Hanemanovo priperanje matice se pri nas ne poterduje.

Res so razmere v topli deželi brazilijanski vse drugačne kakor pri nas. Tam roji radi vhaajo, tedaj je že zato treba matico pripreti. Dalje je tam vse drugačna paša. V enem tednu nanosijo močni panji znabiti toliko, kakor pri nas tri, štiri tedne; toraj tam matice ni treba dolgo priperati in vendar se pridelki podvojijo; pri nas pa, če ni matica saj 15 do 20 dni priperta, kaki dobiček bi od tega imel? Toliko pa, kakor vse kaže je rodovitnosti matice škodljivo, tedaj se pri nas priperanje matice ne poterduje.

Kar nas tiče, nimamo o tem nobene skušnje, ker, dasiravno je vodilo vabljivo, da bi človek mislil, mora se poterditi, pa vselej se nam je nekako nenaravno zdelo, tedaj tudi tega nismo nikoli poskušali.

—*—

Žetev medú brez pika.

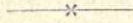
Znano je, da čebele matico, sebe in svoje pridelke tudi z zgubo svojega življenja branijo; tedaj pikajo. Méd je sladek, toraj se na kak pik pozabi; ali včasih so pa čebele vendar hude, kakor bi bile obsedene, da tudi serčen čebelar težko kaj opravi. V takem slučaju bi bilo pač dobro, ko bi mogli čebele panati. Iznašlo se je tudi to, če se bo le poterdilo.

Znano je, kako klor (kloroform) na ljudi in vse živali s toplo kervijo vpljiva. Človek po kloru zaspi ter je neobčutljiv. Zato so zdravniki v hudih operacijah začeli klor rabiti, da bi bolnike obvarovali toliko neznanskih bolečin, kadar jim morajo roko ali nogo odžagati, ali sicer kaj nezdravega izrezati.

Francozki časopis „Cosmos“ pripoveduje: Na Angležkem zdaj omamljejo čebele s klorom, kadar jim méd jemljejo. Kje zunaj čebelnjaka se pogerne rjuha čez mizo, postavi se na sredo plašnjat krožnik s klorom, dene se gosta mrežica čez, da čebele na krožnik ne padajo ter se postavi panj kake tri —

štiri palce nad krožnikom (da se mora skončnica proč vzeti, se umé samo po sebi) ter pustiti stati kako četertinko ure. Čebele so omanljene, kakor po hudem zaspancu ter popadajo na mizo. Panj se vzame proč ter iz njega medú, kolikor hoče in potem na svoje mesto v čebelnjak postavi. Čebele se iz spanja kmalo prebudijo ter gredó naravnost v svoj panj nazaj. Za panj zadostuje en lot kloroforma.

Da se tako zgodí, je lahko verjetno, ker kloroform še terdnejše življenje premaga ter v neki zaspanec in neobčutljivost zazible. Bode li vse to za čebele brez vse škode, se bode še le po daljnih skušnjah pokazalo.

Dopis.

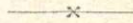
Podljubljska soteska konec februarja. V našem zatišji, ki Vam je znano, se letos čebele ne bodo počile in naspale, kakor druga leta. Le na koncu decembra in nekaj dni januarja so imele nekaj počitka, ker je bilo vreme nekoliko merzeče in megleno, a potem smo imeli prav spomladanske dneve.

Že prvo polovico prosinca je resje pri nas cvetelo; tudi kak teloh je radovedno glavico iz zemlje povzdignil; pozneje je bilo če dalje boljše in vse naše pričakovanje mraza in snega je bilo zastoj. Zalego sem pri močnih panjih nekako kmalo po novem letu zapazil. Ker je bila lanska letina slaba, sem se tudi jako bal, da bodo čebele zarad prezgodnje zalege premalo kerme imele. Pomagal sem jim nekoliko o toplejšem vremenu; no, pa še ni bilo sile, sem porabil veliko manj pitanca, kakor sem se bal. Odmerl mi ni do zdaj noben panj; da bilo bi le tudi zanaprej tako ugodno!

Če Vam nisem nadležen, bom spet konec sušca poročil kako in kaj bode.

Dostavek vredništa. Prav nič nadležni, veliko več smo Vam zarad več ozirov hvaležni.

Enak dopis smo prejeli iz visokega Gorenjskega; opustimo ga pa, da ne bode s prvim preveč enoglasen ter dolgočasen. Če se kdaj primeri, da enaka dopisa ob enem dospeta, bomo pa gorenjskega priobčili.

Čertice iz življenja r. Antona Jugovica.

Rojen je bil r. Anton v Stari Loki l. 1806; tedaj je doživel popolno 76 let. L. 1831 je bil v mašnika posvečen ter je v Prečini, Dolu in Polhovemgradu 11 let kot duh. pomočnik služboval. L. 1842 je prišel kot župnik v Rakitno, kjer je pastiroval do leta 1861. To leto se je memogredé v Borovnico nekoliko mesecev v Preserjih pomudil; od l. 1862 do svoje smerti, 31. prosinca 1882 pa je v Borovnici deloval.

Ranjki Jugovic je bil res mož in duhovnik prav po volji božji. Sam vedno delaven, vesel in šaljiv; bližnjim duhovnom prijazen sosed; došlim gostom postrežen, skoraj bi rekli, prepostrežen sluga. Vedno in v vsih rečeh je bil pripravljen bližnjemu dobro storiti, če je bilo le v njegovi moči, tako

da je včasih skoraj sam pomanjkanje terpel. Svoji čedi je bil vedno zvest pastir ter je marsikaj storil, kar bi bil zlasti zadnje leta zaradi starosti in drugih vzrokov lahko opustil.

Ta njegova blagodušnost do vsih in neutrudljiva skerb za ovčice ga je pa tudi delala vsim spoštljivega in priljubljenega. Njegovi duhovni bratje so ga šaljivo le „apostelna“ imenovali. Kako pa ga je bližno in daljno občinstvo spoštovalo, je kazala posebno njegova petdesetletnica. Njegova druga nova, ali zlata maša je bila prava ljudska slovesnost, ktere so se na njegovem vertu daljni in bližnji, višji in nižji raznoverstno vdeleževali. 21. avgusta leta 1881 na dan svoje zlate maše je bil r. Jugovic po nedavno prestani hudi bolezni viditi krepkega zdravja in gotovo ni nobedin mislil, da ga bomo čez pet mesecev že zgubili.

Zraven duhovske službe se je ranjki posebno zanimal za kmetijstvo. Navadno smo ga videli pri občinih zborih kmetijske družbe. Domá je svojim faranom zlasti sadjerejo priporočeval in sploh napredovanje v vsih rečeh. Sam je z dobrim izgledom svetil ter farovski vert prav lepo vredil in nasadil. Celó tudi vinske terte ni pozabil in jo je nasadil za senco in lepšanje verta domá in na bližnjem gričku je zasadil vinograd — znabiti prevelik za premerzli kraj. Bodi že izid kakoršenj hoče, kaže pa vse to gotovo prav umnega in neutrudljivega kmetovalca.

Konečno moramo malo obširnejše omeniti kmetijskega oddelka, ki je bil ranjkemu posebno pri sercu, to je bilo blago čebelarstvo. Smemo reči, da r. Jugovic je za čebelarstvo goril in živel; moramo mu pa tudi pripoznati, da je čebelarstvo umél kakor malo kdo. Kadar je le čas imel in da ni bil od imenitnišega dela zaderževan, ga ni bilo treba drugod iskati, kakor pri čebelnjaku na vertu. Tam je potrebno vravnaval, pospravljaj, čital in z besedo naj slajše in kratkočasniše ure vžival. Kupoval si je drage čebelarske knjige ter jih pazljivo prebiral; vedil je pa tudi svét o vsaki priliki, o vsakem primerljeji. Tudi po vredništvu je nekaj knjig naročil. Ko mu opomnimo, da naročene knjige so le bolj druge verste, da ima on že obširniše, je rekel: „Res, pa povsod sem še najdel kako zerno resnice“.

Ko se je začelo razširjati novo čebelarstvo s premakljivim satovjem, se je tudi tega berž poprijel; med prvimi ne zadnji, mogoče pa da naj prvi. Tudi vtrudljivega pota se ni vstrašil, da si je novo reč natanjčeniše ogledal ter si potem omislil zeló vse novejšje čebelarsko orodje.

Takoj v začetku slovenskega čebelarskega društva je bil pri prvem občnem zboru za odbornika izvoljen in je ostal do smerti. Pri prenovljenji društvenega odbora, 24. novembra preteklega leta, se je branil odborništvo prevzeti. „Izvolite družega, je rekel, jaz sem že star in ne morem dolgo biti“. Se vé, da zborovalci ga niso vbogali, ker se toliko nagle smerti niso nadejali; vbogali bi ga menda pa tudi ne bili, ko bili bi tudi za bližnjo smert vedeli — toliko zaupanja in spoštovanja je pri vsih zborovalcih imel. Dopolnoval je pa tudi zvesto prevzete dolžnosti kakor nobedin. Da je bil pri vsakem občnem zboru, se tako vé; pa tudi pri večkratnih odborovih sejah je ranjki gotovo vselej bil, če tudi je dalječ imel, vreme včasih slabo, trud in stroški zraven — vse to ga ni odvernilo, da smo ga včasih res občudovali, ter si mislili, kako vse drugače bi lahko bilo, naj bi nekaj takih mož imeli

Novih udov za čebelarstvo nam je r. Jugovic naj več pridobil; navadno je vselej kterege pritresel, kolikorkrat je k kaki seji prišel. Ko enkrat njegov trud in marljivost v tej reči občudujemo, je ponosno rekel: „Zakaj pa ne? Jaz mislim, da sem s tem dobro storil pridobljenemu udu in društvu, in — to je truda vredno“. Prav je imel — naj bi imel le mnogo naslednikov!

Vsem odbornikom, gotovo tudi vsem znancem, zlasti pa vredniku ostane r. Jugovic nepozabljiv.

Naj blagi mož počiva v miru!

Da nam tú na misel hodi r. o. Salvator, vedno odborni tovarš r. Jugovica, se menda ne bo nikdo čudil. Bila sta si oba pokojnika res ne le podobna, ampak skoraj popolno enaka v mišljenji in zadržanji. Za čebelarstvo društvo sta bila oba močna stebra, ktera bomo težko pogrešali.

Bog njima poverni ter daj večni mir in pokoj!

Naznanila.

Vodstvo sl. hranilnice v Ljubljani je tudi letos 50 gld. našemu čebel. društvu naklonilo. Hvala lepa!

Oglasovati se za razstavo v Terstu, je bil čas odločen do 15. februarja tek. leta; pa kakor čujemo, je tudi še zdaj mogoče. Oglasili so se do zdaj le štirje čebelarji, da hočejo kaj čebelarskega orodja ali pridelka v razstavo poslati.

Ali se bodo tudi žive čebele sprejemale, do zdaj še ni znano.

Bi li ne bilo prav, ko bi se čebelarji razstavljevalci med seboj porazumeli ter skupno za en prostor oglasili? Menda bi bilo vsakemu ogledovalcu bolj vstreženo, če bi blago ene baže skupno lahko pregledoval, ter primerjal, kakor pa, če bode raztreseno tú nekaj, tam nekaj, kjer se skoraj več primerjati ne more.

Listnica opravištva.

J. D. tergovca v T. Tedaj dve leti niste prejeli lista! To je vendar čudno, prečudno. Na pošti se zgubi sem ter tje kak list, ali dve leti zaporedoma gotovo ne. Da smo Vam list redno pošiljali, nam smete verjeti. Bodi si tudi, da bila bi enkrat ali drugokrat zmota, ali celo leto, celo dve leti!? Mogoče je tedaj le eno, da namreč je kak dober prijatelj list pred Vami izmikal. Nekaj enacega se nam je primerilo pred šestimi leti s „Slov.“ v M. Poprašajte malo na pošti; nekoliko se morajo vendar spominjati, mar li je list kdaj dohajal ali nikoli, in kdo je po-nj hodil.

P. A. kmetoval. v L. Se bode zgodilo; prosimo kratkega poterpljenja.

J. R. posestn. v K. Bomo naročili, le pišite nam koliko, in pa malo počakajte, če se še kdo drugi oglasi; ker za vsakega posebej naročevati, stane preveč.

Sicer se pa še nič ne mudí, ter bomo še natančniše naznanili.

A. J. čebelar v K. Da, vse prav. Drugo vselej ljubo.